

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 15 2020, nummers 343 – 363, vrijdag 17 april 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Handhaving	7
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's.....	9
Natuurbescherming.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Waterwet.....	11
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	13
Volksverzekeringen.....	14
Bestuursrecht overig.....	17
Paspootwet.....	17
Wet openbaarheid van bestuur.....	19
Vreemdelingenrecht.....	21
Asiel.....	21
Opvang.....	22
Toezicht en vrijheidsontneming.....	23
Vreemdelingenbewaring.....	23

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 343

MK ABRS, 15-04-2020, 201906355/1/A2

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Awb 1:3

BESLUIT. Een algemeen verbindend voorschrift is een naar buiten werkende, voor de daarbij betrokkenen bindende regel, uitgegaan van het openbaar gezag dat de bevoegdheid daartoe aan de wet ontleent. Een algemeen verbindend voorschrift onderscheidt zich van andere besluiten doordat het algemene, abstracte regels bevat, die zich zonder nadere normering voor herhaalde concrete toepassing lenen. Een besluit waarin nader naar plaats, tijd of object de toepassing van een in een algemeen voorschrift besloten liggende norm wordt bepaald, kan zelf geen algemeen verbindend voorschrift zijn. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 11 juni 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:2060](#)) en 27 februari 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:595](#)). Onder een "norm" wordt naar gangbaar Nederlands taalgebruik verstaan: een manier van handelen waarnaar een categorie van personen zich kan of moet richten.

[ECLI:NL:RVS:2020:1067](#)

JnB2020, 344

ABRS, 15-04-2020, 201906235/1/A3

minister voor Rechtsbescherming.

Awb 1:3 lid 1

BESLUIT. I.c. heeft de minister bij beslissing op bezwaar van 12 juni 2018 de weigering om [appellant] te benoemen tot notaris herroepen en te kennen gegeven dat hij alsnog positief zou beslissen op dit verzoek. Met de brief van 18 september 2018 heeft de minister [appellant] laten weten dat hij zou wachten met deze voordracht, in afwachting van een tuchtrechtelijke beslissing. De termijn voor het nemen van een besluit op het verzoek om tot notaris te worden benoemd is hiermee niet verlengd. De door de minister aangekondigde benoeming tot notaris is met deze brief niet vervallen, gewijzigd of nader ingevuld. De brief van 18 september 2018 is niet gericht op rechtsgevolg en daarom geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, zodat tegen de brief geen bezwaar openstond.

[ECLI:NL:RVS:2020:1061](#)

Zie in gelijke zin de uitspraak van de ABRS van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2020:1057](#).

JnB2020, 345

Rechtbank Den Haag, 25-03-2020 (publ. 15-04-2020), SGR 19/1220

het bestuur van de Raad voor Rechtsbijstand, verweerder.

Awb 4:15, 6:3

BEZWAARPROCEDURE. Hoewel een beslissing om de beslistermijn te verdagen op grond van artikel 6:3 van de Awb niet vatbaar is voor bezwaar en beroep, heeft het wel het karakter van een besluit. Voor zover i.c. door verweerder is gewezen op de uitspraak van de Afdeling van 25 juli 2012 ([ECLI:NL:RVS:2012:BX2564](#)) wordt overwogen dat het in die uitspraak ging om de opschorting van de beslistermijn als bedoeld in artikel 4:15 van de Awb. Een dergelijke opschorting geschiedt, in tegenstelling tot het verdagen van de beslistermijn, van rechtswege.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3346](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2020, 346

MK ABRS, 15-04-2020, 201809906/1/A2

minister van Economische Zaken en Klimaat, appellant sub 1.

Mijnbouwwet 137

Burgerlijk Wetboek 3:310, 6:177

SCHADEVERGOEDING. Mijnbouwschade.

VERJARING. I.c. moet het er voor worden gehouden dat het disfunctioneren van de afsluiting van het boorgat als onderdeel van (beëindiging van) de mijnbouwactiviteiten, de schadeveroorzakende gebeurtenis is. Omdat onduidelijk is wanneer de afsluiting is gaan disfunctioneren en ook het voortdurende karakter van het disfunctioneren van het boorgat in deze zaak meebrengt dat die gebeurtenis niet tot één moment kan worden herleid, bestaat er onzekerheid over het aanvangstijdstip van de verjaring. Daarom moet in een geval als dit worden aangenomen dat de termijn van dertig jaren begint te lopen zodra de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt, is opgehouden te bestaan. Verwijzing naar r.o. 3.5.2 van het arrest van de HR van 22 maart 2019, [ECLI:NL:HR:2019:412](#).

ZAAKSCHADE. I.c. kan de waardevermindering van de woningen die het gevolg is van de schade aan de woningen en van het risico dat er weer schade zal optreden door bodembeweging als gevolg van het disfunctioneren van de afsluiting van het boorgat, aangemerkt worden als zaakschade als bedoeld in artikel 137 van de Mijnbouwwet.

Besluit waarbij de minister de afzonderlijke verzoeken van [appellanten sub 2] om een schadevergoeding uit het Waarborgfonds mijnbouwschade heeft afgewezen. [...]

Hoger beroep minister: artikel 137 van de Mijnbouwwet mist toepassing

20. De minister betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat artikel 137 van de Mijnbouwwet toepassing mist. [...]

Hoger beroep minister: verjaring

27. De minister betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de vordering op grond van artikel 137 van de Mijnbouwwet niet is verjaard. [...]

30. Aan de lange verjaringstermijn genoemd in het eerste en tweede lid van artikel 3:310 BW ligt volgens de wetsgeschiedenis en vaste rechtspraak van de Hoge Raad de rechtszekerheid ten grondslag ligt (HR 31 oktober 2003, [ECLI:NL:HR:2003:AL8168](#), r.o. 3.4). Deze termijn begint te lopen door het intreden van de schadeveroorzakende gebeurtenis. Gelet op het belang van de rechtszekerheid is het enkele tijdsverloop bepalend en niet het moment waarop de gelaedeerde met de schade bekend is geworden. De rechtszekerheid eist voor de lange verjaringstermijn een naar objectieve maatstaven vaststaand aanvangstijdstip. De reden is, onder meer, dat na twintig of dertig jaar de feiten die aan de vordering ten grondslag liggen door tijdsverloop mogelijk niet meer goed kunnen worden vastgesteld.

31. In dit geval moet het er voor worden gehouden dat het disfunctioneren van de afsluiting van het boorgat als onderdeel van (beëindiging van) de mijnbouwactiviteiten, de schadeveroorzakende gebeurtenis is. Daardoor ontstond de schade waar het in deze zaak over gaat als gevolg van een doorlopend fysiek proces en niet, zoals de minister betoogt, door stopzetting van de mijnbouwactiviteiten in 1969. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de onzekerheid over het moment van disfunctioneren van het boorgat voor rekening van de minister komt en dat de aanspraak op vergoeding van schade niet is verjaard, omdat niet kan worden uitgesloten dat de afsluiting van het boorgat minder dan dertig jaar geleden is gaan disfunctioneren. Omdat onduidelijk is wanneer de afsluiting is gaan disfunctioneren en ook het voortdurende karakter van het disfunctioneren van het boorgat in deze zaak meebrengt dat die gebeurtenis niet tot één moment kan worden herleid, bestaat er onzekerheid over het aanvangstijdstip van de verjaring. Daarom moet in een geval als dit worden aangenomen dat de termijn van dertig jaren begint te lopen zodra de gebeurtenis waardoor de schade is veroorzaakt, is opgehouden te bestaan, waarbij de Afdeling aansluit bij r.o. 3.5.2 van het door [appellanten sub 2] genoemde arrest van de Hoge Raad van 22 maart 2019 [Red.: [ECLI:NL:HR:2019:412](#)]. Anders dan de minister betoogt, acht de Afdeling de in dit arrest gevolgde gedachtegang van toepassing, omdat het ook in dit geval gaat om risicoaansprakelijkheid voor schade die zich daadwerkelijk heeft gemanifesteerd en het gevolg is van een voortdurende schadeoorzaak.

Het betoog van de minister faalt.

Hoger beroep minister: zaakschade

32. De minister betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat schade in de vorm van kosten voor toekomstig herstel, kosten voor jaarlijkse controle en de waardevermindering van de woningen niet kunnen worden aangemerkt als zaakschade als bedoeld in artikel 137 van de Mijnbouwwet en dus niet voor vergoeding in aanmerking komen. Daartoe stelt de minister het volgende. [...]

41. De Afdeling is van oordeel dat de waardevermindering van de woningen die het gevolg is van de schade aan de woningen en van het risico dat er weer schade zal optreden door bodembeweging als gevolg van het disfunctioneren van de afsluiting van het boorgat, aangemerkt kan worden als zaakschade als bedoeld in artikel 137 van de Mijnbouwwet. Hiertoe wordt als volgt overwogen.

42. In artikel 137 van de Mijnbouwwet wordt gesproken over vergoeding van zaakschade als gevolg van mijnbouwactiviteiten en niet over schade. Artikel 6:177 BW, waar artikel

137 een aanvulling op vormt, kent een breder schadebegrip, voor de invulling waarvan wordt aangesloten bij artikel 6:95 BW, zoals nader uitgewerkt in artikel 6:96 BW. De minister wijst er terecht op dat uit de wetsgeschiedenis volgt dat de wetgever een vangnet wilde bieden voor natuurlijke personen, die worden geconfronteerd met schade aan hun woningen ontstaan door exploitatie van mijnbouwwerken, terwijl de exploitant niet meer bestond (Kamerstukken II, 2001/02, 26219, nr. 313b, p.16 e.v). Bij zaakschade gaat het om schade die het gevolg is van de beschadiging van iemands zaak. Hoewel in de Mijnbouwwet zaakschade niet is gedefinieerd, blijkt uit de wetsgeschiedenis (TK 2000/2001, 26219, 13, p.7) van artikel 114, tweede lid, van de Mijnbouwwet waaruit het begrip zaakschade van artikel 137 is overgenomen, dat daarmee financiële schade is bedoeld die direct te herleiden is tot aantasting van (de waarde van) een onroerend goed, maar niet persoonsschade, immateriële schade of schade die een indirect gevolg van zaakschade is, zoals stillegging van bedrijfsactiviteiten.

43. De minister stelt zich ook terecht op het standpunt dat waardevermindering die het gevolg is van zaakbeschadiging die door herstelwerkzaamheden niet volledig ongedaan kan worden gemaakt, moet worden onderscheiden van waardevermindering die het gevolg is van de ligging in een risicogebied waar bijvoorbeeld aardbevingen en/of verzakkingen als gevolg van mijnbouwactiviteiten kunnen optreden. De eerste vorm van waardedaling is een direct gevolg van zaakbeschadiging. Daarentegen is waardedaling die het gevolg van de ligging in een risicogebied, geen zaakschade maar vermogensschade. De ligging in een risicogebied brengt op zichzelf nog geen schade met zich die is te herleiden tot beschadiging van een woning. Anders dan [appellanten sub 2] hebben betoogd, leidt het genoemde arrest van het hof van 23 januari 2018 niet tot een ander oordeel. In dit arrest staat de vraag centraal of de eigenaar van een woning in het gebied waarin door gaswinning aardbevingen hebben plaatsgevonden en mogelijk nog meer bevingen zullen plaatsvinden, aanspraak heeft op vergoeding van schade bestaande uit de waardevermindering van zijn woning, ook als de woning niet wordt verkocht en ongeacht of de woning zelf is beschadigd. Hieruit kan niet afgeleid worden dat waardevermindering als gevolg van het liggen in een risicogebied als zaakschade voor vergoeding in aanmerking komt. Het biedt dus geen steun aan de door [appellanten sub 2] voorgestane interpretatie van zaakschade, zoals bedoeld in artikel 137.

44. Anders dan de minister betoogt, is de Afdeling echter van oordeel dat niet alleen waardevermindering die het gevolg is van het niet voldoende adequaat kunnen herstellen van woningen na beschadiging, is aan te merken als zaakschade, maar ook de waardevermindering die het gevolg is van het risico dat beschadiging zich opnieuw zal voordoen, omdat de oorzaak van de eerste beschadiging niet is weggenomen en dit van invloed is op de verkoopwaarde van de woningen. Dit is financiële schade die direct te herleiden is tot de aantasting van de woningen als gevolg van het disfunctioneren van het boorgat en dus schade die blijkens de hiervoor aangehaalde wetsgeschiedenis als zaakschade in de zin van artikel 137 van de Mijnbouwwet voor vergoeding in aanmerking komt. Deze vorm van waardevermindering is niet het gevolg van het liggen in een risicogebied, maar hangt direct samen met de concrete oorzaak van de beschadiging van de zaak. De slotsom is dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat de minister nader

onderzoek moet doen naar de na herstel van de woningen eventueel resterende waardedaling van de woningen. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1056](#)

Zie ook het [persbericht](#) ("Toch vergoeding voor schade door mijnbouw Limburg") dat bij deze uitspraak is uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 347

ABRS, 15-04-2020, 201904308/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Oldambt.

Woningwet 1a lid 2

HANDHAVING. OVERTREDER. FAILLISSEMENT. De curator is in zijn hoedanigheid van beheerder van de boedel verantwoordelijk voor de naleving van de uit het bestuursrecht - in de huidige zaak uit de Woningwet - voortvloeiende verplichtingen van de boedel.

[...] 1. [...] het college [heeft] vanwege overtreding van artikel 1a, tweede lid, van de Woningwet, [...] besloten bestuursdwang toe te passen. Dit besluit is geadresseerd aan [appellant].

[...] 3. Deze zaak gaat in wezen over de vraag wat het betekent wanneer een curator wordt gelast om uit het bestuursrecht voortvloeiende verplichtingen na te leven.

Zoals de Afdeling onder meer in haar uitspraak van 26 februari 2020,

[ECLI:NL:RVS:2020:598](#) heeft geoordeeld, zijn uit het bestuursrecht voortvloeiende verplichtingen na een faillissement, verplichtingen van de boedel en niet van de failliete persoon. De failliete persoon heeft immers geen zeggenschap meer over het vermogen.

In plaats daarvan is de curator in zijn hoedanigheid van beheerder van de boedel verantwoordelijk voor de naleving van de uit het bestuursrecht - in de huidige zaak uit de Woningwet - voortvloeiende verplichtingen van de boedel. [appellant] kan los van zijn

hoedanigheid van curator niet als overtreder worden aangemerkt. [appellant] in persoon vertegenwoordigt de boedel immers niet. Dit betekent dat de kosten van de bestuursdwang uitsluitend op de boedel kunnen worden verhaald, en niet op [appellant] in persoon. Zoals de Afdeling in haar uitspraak van 23 juli 2014,

[ECLI:NL:RVS:2014:2728](#), heeft geoordeeld, zijn zowel kosten om aan de last te voldoen, als kosten die worden verhaald omdat tot toepassing van de bestuursdwang is overgegaan, boedelschulden.

4. In het bestuursdwangbesluit staat dat de last onder bestuursdwang is gericht aan [appellant] omdat hij is aangesteld als curator. Dit kan niet anders worden begrepen dan dat hij, zoals ook uit het hiervoor weergegeven wettelijke systeem volgt, niet in persoon maar in zijn hoedanigheid van curator is aangeschreven. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1063](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 348

MK ABRS, 15-04-2020, 201902812/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Westerkwartier, voorheen de gemeente Leek.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3o, 3.11 lid 3

Besluit omgevingsrecht (Bor) 6.5 lid 1

Omgevingsverordening provincie Groningen 2016 (Omgevingsverordening 2016)

WABO. VVGB. Onder omstandigheden kan uit het oogpunt van een zorgvuldige voorbereiding van het besluit over de vvgb aanleiding bestaan betrokkenen in kennis te stellen van stukken of gegevens die na de terinzagelegging van het ontwerp van de vvgb aan de raad bekend worden en aan hen gelegenheid te bieden daarop te reageren.

De motivering van het besluit tot afgifte van de vvgb hoeft niet door de raad zelf te worden opgesteld. Het staat de raad vrij om te volstaan met het instemmen met een gemotiveerd raadsvoorstel.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het bouwen en in afwijking van het bestemmingsplan gebruiken van een veestal [...] en voor het wijzigen van de inrichting door uitbreiding van het aantal te huisvesten dieren.

[...] 3.5. Uit de Algemene wet bestuursrecht of enige andere wettelijke bepaling volgt niet dat de raad gehouden is indieners van zienswijzen door toezending of terinzagelegging in kennis te stellen van stukken of gegevens die na de terinzagelegging van het ontwerp van de vvgb aan hem bekend worden. Onder omstandigheden kan echter uit het oogpunt van een zorgvuldige voorbereiding van het besluit over de vvgb aanleiding bestaan betrokkenen in kennis te stellen van dergelijke nadere stukken en aan hen gelegenheid te bieden daarop te reageren.

Naar het oordeel van de Afdeling was in dit geval niet vereist dat [appellant] en anderen in de gelegenheid werden gesteld om alsnog te reageren op de berekening van de cumulatieve geurbelasting. De berekening heeft niet geleid tot een inhoudelijke verandering van het ontwerp van het besluit tot afgifte van een vvgb waarover [appellant] en anderen hun zienswijze naar voren hebben gebracht. Daarin is de voorgrondbelasting van de gevraagde wijziging van de veehouderij van [vergunninghouder] al beoordeeld en werd al uitgegaan van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. De berekening, die als uitkomst heeft dat de cumulatieve geurbelasting ten opzichte van de bestaande situatie vermindert, ondersteunde die aanname. [...]

3.6. [appellant] en anderen menen ten onrechte dat de motivering van het besluit tot afgifte van de vvgb door de raad zelf moet worden opgesteld. Het staat de raad vrij om te volstaan met het instemmen met een gemotiveerd raadsvoorstel, zoals hij in dit geval

heeft gedaan. Daarmee is het besluit tot afgifte van de vvgb voorzien van een motivering. De uitspraken van 23 april 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:1414](#)) en van 30 september 2015 ([ECLI:NL:RVS:2015:3046](#)), waarop [appellant] en anderen zich in dit verband beroepen, leiden niet tot een ander oordeel. In die zaken was niet de vraag aan de orde of voor de motivering van een besluit tot afgifte van een vvgb mag worden volstaan met een verwijzing naar een raadsvoorstel, maar de vraag of de motivering in het desbetreffende geval inhoudelijk voldoende was om het aangevochten besluit te kunnen dragen.

3.7. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht geen grond gevonden voor het oordeel dat het college de vvgb van de raad om procedurele redenen niet aan zijn besluit tot verlening van de gevraagde omgevingsvergunning ten grondslag had mogen leggen. Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1081](#)

JnB2020, 349

MK Rechtbank Noord-Nederland, 14-04-2020 (publ. 15-04-2020), LEE 18/3398, LEE 19/4391 tot en met 19/4395 en LEE 19/4397 tot en met LEE 19/4418

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Hoogeveen, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c, 2.12 lid 1 onder a, ten derde

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING ZONNEPARK. BELANGHEBBENDE. Gezien de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval, merkt de rechtbank diegenen als belanghebbenden aan die op minder dan 1.000 meter van het te realiseren zonnepark woonachtig zijn dan wel daar hun bedrijf hebben. De rechtbank neemt deze grotere afstand als scheidslijn gezien het open weidelandschap, de centrale ligging van het zonnepark in dit landschap en de zichtbaarheid van veraf van een lange haag van ongeveer twee meter hoog, die beoogd wordt om het zonnepark zelf aan het zicht te onttrekken.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:1650](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 15-04-2020, 201901918/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2020:1077](#));
- MK ABRS, 15-04-2020, 201903493/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2020:1069](#));
- MK ABRS, 15-04-2020, 201902812/1/R3 ([ECLI:NL:RVS:2020:1081](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit Milieubeheer:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 02-04-2020 (publ. 10-04-2020), BRE 20/4873 GEMWT VV ([ECLI:NL:RBZWB:2020:1728](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 350

MK Rechtbank Limburg, 13-03-2020 (publ. 08-04-2020), ROE 18 / 1332

college van Gedeputeerde Staten van Limburg, verweerder.

Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw 1998) 16, 19d

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

Regeling natuurbescherming 7.13

NATUURBESCHERMING. Verlening Nbw-vergunning op grondslag van berekening stikstofemissies met rekenmodel AAgro-stacks. Nu de aanvraag is ingediend vóór 1 juli 2015, is gebruik van de AERIUS Calculator niet verplicht voorgeschreven. In dit geval, waarin bovendien door eiseressen aannemelijk is gemaakt dat sprake is van stikstofdeposities op gevoelige en belaste Natura 2000-gebieden op grotere afstand, ligt voor de hand dat met de AERIUS Calculator aanvullend onderzoek wordt verricht naar de stikstofdepositie als gevolg van het aangevraagde plan.

[...] verweerder [heeft] aan [de maatschap] (hierna: vergunninghoudster) een vergunning als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (hierna: de Wnb) verleend.

[...] 9. De rechtbank ziet zich geplaatst voor beantwoording van de vraag of het bestreden besluit met AAgro-stacks-berekeningen voldoende zorgvuldig is voorbereid. Daarover overweegt de rechtbank als volgt. Omdat de aanvraag is ingediend vóór 1 juli 2015 brengt dat mee dat op grond van artikel 7.13 van de Regeling natuurbescherming niet het gebruik van de zogeheten AERIUS Calculator verplicht is voorgeschreven. Vergunninghoudster heeft bij haar aanvraag berekeningen van stikstofemissies met het rekenmodel AAgro-stacks gevoegd en dat is de grondslag voor de verlening van de vergunning geweest. Onder verwijzing naar jurisprudentie van de Afdeling, onder meer de uitspraak van 15 februari 2017 ([ECLI:NL: RVS:2017:416](#)), onderschrijft de rechtbank het algemene uitgangspunt dat het rekenmodel AAgro-stacks als voldoende representatief en betrouwbaar kan worden beoordeeld. Dat neemt niet weg dat AAgro-stacks ook nadelen kent, zoals de beperking tot een afstand van tien kilometer en dat er inmiddels ook een rekenmodel, AERIUS Calculator, is ontwikkeld dat wel de Natura 2000-gebieden op afstanden boven de tien kilometer kan betrekken in de berekening van stikstofemissies van de veehouderij. In die situatie, waarin bovendien door eiseressen aannemelijk is gemaakt dat sprake is van stikstofdeposities op gevoelige en belaste Natura 2000-gebieden op grotere afstand, ligt het voor de hand dat met de AERIUS Calculator aanvullend onderzoek wordt verricht naar de stikstofdepositie als gevolg van het aangevraagde plan. Het gaat bij vergunningverlening op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb immers om de vraag of, gelet op de instandhoudingsdoelstellingen voor een Natura 2000-gebied, de kwaliteit van de natuurlijke habitats of de habitats van soorten in dat gebied kunnen verslechteren of een significant verstorend effect kunnen hebben op de soorten waarvoor dat gebied is

aangewezen. De daarin besloten liggende toets is niet beperkt tot berekening van de effecten van het plan op Natura 2000-gebieden tot tien kilometer van de veehouderij. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2020:2111](https://ecli.nl/RBLIM:2020:2111)

JnB2020, 351

MK Rechtbank Noord-Nederland, 14-04-2020 (publ. 16-04-2020), LEE 19-245
college van gedeputeerde staten van de provincie Fryslân, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1, 5:7, 5:21, 5:32

Provinciewet 122

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.11, 2.7, 3.1, 3.5, 3.10

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. ZORGPLICHT. Afwijzing verzoeken om handhaving betreffende natuurgebied "De Groene Ster" te Leeuwarden. In dit geval heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat er geen bevoegdheid tot (preventief) handhavend optreden bestond, zodat de verzoeken daartoe terecht zijn afgewezen. De door verweerder aan derde-belanghebbende op te leggen dwangsom zou volgens eiser moeten inhouden dat er door derde-belanghebbende gebods- en verbodsborden in "De Groene Ster" dienen te worden geplaatst om mogelijke overtredingen van de bepalingen in de Wnb te voorkomen.

De rechtbank wijst erop dat het plaatsen van gebods- en verbodsborden primair bedoeld is voor het reguleren van de openbare orde en dat verweerder zich in dit verband terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen bepaling in de Wnb als grondslag kan dienen voor een opdracht aan derde-belanghebbende in het kader van de voorgestane inrichting van "De Groene Ster". De door eiseres ingeroepen zorgplichtbepaling, als bedoeld in artikel 1.11 van de Wnb, kan niet als grondslag dienen voor de door eiseres voorgestane last onder dwangsom, aangezien er sprake is van een te ver verwijderd verband.

[ECLI:NL:RBNNE:2020:1680](https://ecli.nl/RBNNE:2020:1680)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2020, 352

Voorzieningenrechter ABRS, 15-04-2020, 202001473/2/R1

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap van Delfland, verweerder.

Waterwet

Crisis- en herstelwet

Tracéwet

WATERWET. Nu de voorzieningenrechter er voorlopig van uitgaat dat de Tracéwet van toepassing is, moet ook de Crisis- en herstelwet van toepassing

worden geacht. Dit betekent dat de voorzieningenrechter zich bevoegd acht om kennis te nemen van het verzoek om voorlopige voorziening.

Besluit waarbij een watervergunning is verleend voor het verrichten van diverse waterhuishoudkundige werkzaamheden. [...]

2. De verleende vergunning houdt verband met de voorziene aanleg van Rijksweg A16 tussen het knooppunt Terbregseplein en de Rijksweg A13 bij het vliegveld Zestienhoven (Rotterdam The Hague Airport) ten noorden van Rotterdam. [...]

Toepasselijkheid van de Crisis- en herstelwet en de Tracéwet/bevoegdheid van de Afdeling en de voorzieningenrechter

3. [verzoeker A] en [verzoeker B] betogen dat het college er ten onrechte van uitgaat dat de Crisis- en herstelwet van toepassing is. Zij stellen zich op het standpunt dat de werkzaamheden waarvoor vergunning is verleend niet zijn bepaald in het tracébesluit en geen meetbare doelen dienen in het kader van dat besluit, zodat de vergunning niet onder de werking van de Tracéwet valt en daardoor ook niet onder de werking van de Crisis- en herstelwet. Naar de mening van [verzoeker A] en [verzoeker B] geldt dit in ieder geval voor het verwijderen en het herplaatsen van de ophaalbrug.

3.1. Het college wijst er met juistheid op dat uit artikel 1.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Crisis- en herstelwet, gelezen in samenhang met categorie 5.1 van Bijlage I bij die wet, voortvloeit dat de Crisis- en herstelwet van toepassing is op besluiten die krachtens enig wettelijk voorschrift zijn vereist voor de aanleg of wijziging van hoofdwegen als bedoeld in artikel 8 van de Tracéwet.

Vast staat dat het verlengen van de A16 onder het bereik van dat laatste artikel valt en dat om die reden het op de Tracéwet gebaseerde tracébesluit is vastgesteld. Hierover bestaat ook geen verschil van inzicht bij partijen. Partijen zijn echter verdeeld over de vraag of de werkzaamheden waarvoor nu vergunning is verleend, in zodanig nauw verband staan met het verlengen van de A16 dat ook die werkzaamheden onder het bereik van artikel 8 van de Tracéwet en dus onder het bereik van de Crisis- en herstelwet vallen.

3.2. De voorzieningenrechter merkt op dat wanneer [verzoeker A] en [verzoeker B] gelijk zouden hebben waar zij stellen dat de Tracéwet niet van toepassing is, dit ook gevolgen heeft voor de bevoegdheid van de Afdeling om kennis te nemen van het beroep en dus ook voor de bevoegdheid van haar voorzieningenrechter om kennis te nemen van het verzoek om voorlopige voorziening. Anders dan de Tracéwet wordt de Waterwet, voor zover hier van belang, namelijk niet genoemd in artikel 2 van Bijlage 2 bij de Awb. Dit betekent dat wanneer het zou gaan om een reguliere watervergunning die niet onder het bereik van de Tracéwet valt, ingevolge artikel 8:6 van de Awb beroep op de rechtbank openstaat en niet op de Afdeling.

3.3. In artikel 8, eerste lid, van het tracébesluit is bepaald dat ten behoeve van de waterhuishouding de maatregelen worden genomen gericht op waterkwantiteit, waterkwaliteit en "waterveiligheid & watersysteem" als beschreven in de tabellen 7 tot en met 9. Tabel 7 vermeldt het realiseren van compensatie, buiten de begrenzing van het tracébesluit, als gevolg van het dempen van de watergang bij de Oude Bovendijk. De Afdeling zal pas in de bodemprocedure volledig kunnen beoordelen of deze vermelding in het tracébesluit voldoende is om te concluderen dat ook de

watervergunning onder het bereik van de Tracéwet valt en of het aanzienlijke tijdsverloop sinds het vaststellen van het tracébesluit, het feit dat de compensatie buiten het gebied van dat besluit valt en het feit dat de plaats van de compensatie op het moment van het vaststellen van het tracébesluit nog niet was bepaald, wellicht maken dat dit niet zo is. Voorlopig gaat de voorzieningenrechter er echter van uit dat de verleende vergunning onder het bereik van de Tracéwet valt. Daarbij neemt hij in beschouwing dat duidelijk is dat de aanvraag van de vergunning nauw verband houdt met de aanleg van de A16 zoals voorzien in het tracébesluit, het in verband daarmee dempen van een watergang en de compensatie die daarvoor moet worden geboden. Verder wordt die compensatie met zoveel woorden genoemd in het "dictum" van het tracébesluit, zij het dat de precieze locatie onvermeld blijft. In aanmerking genomen dat het verwijderen en terugplaatsen van de ophaalbrug in direct verband staat met het verbreden van de vaart, is de voorzieningenrechter verder van oordeel dat het vorenstaande ook geldt voor de werkzaamheden die zijn vergund met betrekking tot de brug.

3.4. Nu de voorzieningenrechter er voorlopig van uitgaat dat de Tracéwet van toepassing is, moet ook de Crisis- en herstelwet van toepassing worden geacht. Dit betekent dat de voorzieningenrechter zich bevoegd acht om kennis te nemen van het verzoek en dat het betoog van [verzoeker A] en [verzoeker B] over de toepasselijkheid van de Crisis- en herstelwet niet slaagt. [...]

www.raadvanstate.nl (ECLI:NL:RVS:2020:1055; de uitspraak is niet gepubliceerd op www.rechtspraak.nl)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- Voorzieningenrechter ABRS, 08-04-2020 (publ. 15-04-2020), 202002099/1/R1 en 202002099/2/R1 (ECLI:NL:RVS:2020:993);
- Rechtbank Noord-Holland, 01-04-2020 (publ. 09-04-2020), HAA 19/2244 (ECLI:NL:RBNHO:2020:2702).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 353

MK CRvB, 15-04-2020, 17/6161 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 13 lid 3

Dagloonbesluit werknemersverzekeringen (Dagloonbesluit) 18 lid 1

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. DAGLOON. Zoals de Raad eerder heeft overwogen (ECLI:NL:CRVB:2018:170) heeft het begrip "de dag waarop de dienstbetrekking is aangevangen" in artikel 18, eerste lid, van het Dagloonbesluit betrekking op de eerste dag van de eerste dienstbetrekking in het refertejaar waaruit de werknemer loon heeft genoten, met andere woorden: de dienstbetrekking in het refertejaar waarin de werknemer is gestart of is heringetreden. Het Uvw heeft

deze dag in overeenstemming hiermee bepaald op 26 oktober 2010, de aanvang van de dienstbetrekking met [BV]. Zodoende is het Uvw uitgegaan van 156 loondagen in plaats van 261 loondagen bij de berekening van het WIA-dagloon.

[ECLI:NL:CRVB:2020:947](https://ecli.nl/crvb/2020/947)

JnB2020, 354

MK CRvB, 15-04-2020, 17/7115 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 13 lid 1

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. DIENSTBETREKking. I.c. moet worden geconcludeerd dat de inkomsten op grond van de zorgovereenkomst niet vallen onder loon uit dienstbetrekking omdat het gaat om inkomsten uit niet-verzekeringplichtige werkzaamheden.

[ECLI:NL:CRVB:2020:949](https://ecli.nl/crvb/2020/949)

JnB2020, 355

CRvB, 15-04-2020, 18/4002 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 5

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. Het oordeel van de rechtbank dat op de datum in geding bij appellante geen sprake was van een situatie van GBM (geen benutbare mogelijkheden), wordt onderschreven. Wat betreft de psychische klachten heeft de verzekeringsarts bezwaar en beroep in haar rapport van 9 oktober 2017 inzichtelijk en deugdelijk gemotiveerd waarom zij, anders dan de primaire arts, geen beperkingen heeft vastgesteld op de beoordelingspunten 1.9.4 (afleiding door anderen) en 1.9.6 (veelvuldige storingen en onderbrekingen). Het oordeel van de rechtbank dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep voldoende deugdelijk heeft gemotiveerd waarom zij minder beperkingen heeft vastgesteld in verband met de lichamelijke klachten, wordt niet gevolgd. Evenmin wordt de rechtbank gevolgd in haar oordeel dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep voldoende heeft gemotiveerd waarom zij de door de arts aangenomen urenbeperking van zes uur per dag onderscheidenlijk dertig uur per week heeft gewijzigd naar een beperking voor acht uur per dag onderscheidenlijk veertig uur per week.

Aangevallen uitspraak vernietigd. Het Uvw dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen.

[ECLI:NL:CRVB:2020:954](https://ecli.nl/crvb/2020/954)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2020, 356

MK CRvB, 09-04-2020, 17/3180 AOW

Raad van bestuur van de Svb.

AOW 10 lid 2

Algemeen inkomensbesluit socialeverzekeringswetten (Inkomensbesluit) 2:2 lid 1 aanhef en onder d

Wet IB

AOW. Nu in artikel 2:2, eerste lid, aanhef en onder d, van het Inkomensbesluit voor de berekening van de belastbare winst uit onderneming slechts wordt verwezen naar enkele paragrafen en artikelen uit afdeling 3.2 van de Wet IB en niet naar de bepalingen betreffende de verliesverrekening van afdeling 3.13, heeft de Svb bij de berekening van de toeslag van appellant terecht geen rekening gehouden met de Verlostvortrag.

Raad: 4.1. Ingevolge artikel 10, tweede lid, van de AOW wordt op de volledige toeslag in mindering gebracht het inkomen van de echtgenoot van de pensioengerechtigde uit arbeid of overig inkomen. In artikel 2:2, eerste lid, aanhef en onder d, van het Inkomensbesluit is bepaald dat onder inkomen uit arbeid wordt verstaan de belastbare winst uit onderneming, bedoeld in afdeling 3.2.1 van de Wet IB, vermeerderd met de ondernemersaftrek en de MKB-winstvrijstelling. Belastbare winst uit onderneming is volgens artikel 3.2 van de Wet IB het gezamenlijke bedrag van de winst die de belastingplichtige als ondernemer geniet uit een of meer ondernemingen, waarbij wordt verwezen naar afdeling 3.2.2 van de Wet IB, verminderd met de ondernemersaftrek en de MKB-winstvrijstelling. Verder is in artikel 4:1, eerste en vijfde lid, van het Inkomensbesluit bepaald dat het inkomen voor de toepassing van de AOW wordt herleid tot een bedrag per kalendermaand en dat daarbij de belastbare winst uit onderneming evenredig wordt toegerekend aan de betreffende kalendermaanden in het boek- of kalenderjaar.

4.2. Uit 4.1 blijkt dat de vaststelling van de belastbare winst uit onderneming die bij de berekening van de toeslag op het ouderdomspensioen in aanmerking moet worden genomen, niet moet plaatsvinden aan de hand van de Duitse fiscale wetgeving, maar aan de hand van afdeling 3.2.2 van de Wet IB. Bezien moet dus worden of de door appellant opgevoerde posten op grond van afdeling 3.2.2 van de Wet IB van invloed zijn op de belastbare winst uit onderneming van de echtgenote.

4.3. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting blijkt dat de *Verlostvortrag* vooral bedrijfsmiddelen betreft die in een aantal (meestal vijf) jaren worden afgeschreven, voor zover die afschrijvingen in eerdere jaren de netto omzet over die jaren te boven gingen. Omdat naar Duits fiscaal recht het bedrijfsresultaat van een *Einzelhandel* over een jaar altijd positief moet zijn, worden de investeringen die nog niet zijn afgeschreven, in een later jaar alsnog volgens een bepaalde sleutel als te compenseren bedragen op de winst in mindering gebracht. In de zin van de Wet IB is de *Verlostvortrag* het meest vergelijkbaar met ondernemingsverlies in de zin van artikel 3.148 van de Wet IB. Artikel 3:150 van de Wet IB, dat verrekening van verlies uit werk en woning uit een bepaald jaar met inkomen uit werk en woning in andere jaren binnen bepaalde grenzen mogelijk maakt, is echter niet van belang voor de vaststelling van de belastbare winst uit onderneming die op de toeslag in mindering moet worden gebracht. Nu in artikel 2:2, eerste lid, aanhef en onder d, van het Inkomensbesluit voor de berekening van de

belastbare winst uit onderneming slechts wordt verwezen naar enkele paragrafen en artikelen uit afdeling 3.2 van de Wet IB en niet naar de bepalingen betreffende de verliesverrekening van afdeling 3.13, heeft de SvB bij de berekening van de toeslag van appellant terecht geen rekening gehouden met de *Verlustvortrag*.

4.4. De *Beschränkt abziehbare Sonderausgaben* kunnen worden vergeleken met bijzondere ziektekosten. Die zijn niet van invloed op de belastbare winst. Wel zijn zij boven een bepaalde drempelwaarde van invloed op het inkomen uit werk en woning, maar dat is voor de berekening van de toeslag niet van belang.

4.5. De *Unbeschränkt abziehbare Sonderausgaben* betreffen een specifieke fiscale vrijstelling naar Duits recht in verband met de restauratie van een monumentaal pand, los van de door de belastingplichtige daadwerkelijk gemaakte kosten. Afdeling 3.2.2 van de Wet IB bevat geen vergelijkbare regeling, zodat deze post niet van invloed is op de vaststelling van de belastbare winst. Hetzelfde geldt voor de forfaitaire fiscale vrijstelling voor de opleiding van een stagiaire (*Ausbildungskosten*). [...]

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

[ECLI:NL:CRVB:2020:907](#)

JnB2020, 357

MK CRvB, 07-04-2020 (publ. 14-04-2020), 19/281 PW, 19/3738 PW

Raad van bestuur van de SvB.

PW 60

Aanvullende inkomensvoorziening ouderen (AIO-aanvulling)

AIO-aanvulling

Anders dan zou kunnen worden afgeleid uit de uitspraak van 26 september 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:3302](#), is de Raad thans van oordeel dat de bijstandverlenende instantie uitsluitend bevoegd is om met toepassing van die bepaling te verrekenen of in te vorderen zonder rekening te houden met de beslagvrije voet, indien en voor zover de schending van de inlichtingenverplichting van artikel 60, eerste lid, van de PW betrekking heeft op informatie die van belang is voor het vaststellen van de hoogte van de beslagvrije voet.

In de toelichting bij de nota van wijziging bij de Aanpassingswet vierde tranche Awb (Kamerstukken II 2007/08, 31 124, nr. 8, blz. 24) is immers in verband met de uitzondering op de bescherming van de beslagvrije voet het volgende opgenomen: "De reden voor deze uitzondering is dat het in de praktijk wel vaker voorkomt dat de verzekerde weigert de benodigde inlichtingen te verstrekken voor het vaststellen van de hoogte van de beslagvrije voet. In een dergelijk geval dient er toch verrekening te kunnen plaatsvinden, ondanks het feit dat hierbij het risico bestaat dat deze zich uitstrekt over de beslagvrije voet." De bevoegdheid van artikel 60, zesde lid, aanhef en onder a en b, van de PW is dus gegeven met het doel een uitzondering op de beslagvrije voet in het leven te roepen voor die gevallen waarin de betrokkene niet de benodigde informatie verstrekt om te kunnen vaststellen of de beslagvrije voet wel in acht wordt genomen. Deze bevoegdheid bestaat daarom alleen in die gevallen en dus

niet, anders dan de Svb aanneemt, in alle gevallen waarin geen inlichtingen worden verstrekt over middelen, en in het bijzonder over vermogen en teneinde de betrokkene te dwingen zijn onroerend goed te verkopen om te bewerkstelligen dat de betrokkene zijn vordering voldoet.

[ECLI:NL:CRVB:2020:878](https://ecli.nl/crvb/2020/878)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Paspoortwet

JnB2020, 358

MK ABRS, 08-04-2020, 201904987/1/A3

burgemeester.

Paspoortwet 9, 24, 25, 44, 45, 46

PASPOORTWET. De burgemeester heeft zich in dit geval terecht op het standpunt gesteld dat de signalering niet evident onjuist is en dat hij aan zijn vergewisplicht heeft voldaan.

Besluitvorming

5. Bij besluit van 23 november 2017 heeft de burgemeester het op 18 augustus 2014 aan [wederpartij] verstrekte paspoort met nummer [A] vervallen verklaard. Daaraan heeft de burgemeester ten grondslag gelegd dat [wederpartij] is vermeld in het Register en dat de minister heeft meegedeeld dat de signalering in het Register nog voldoet aan de gestelde eisen in artikel 24, aanhef en onder b, van de Paspoortwet. Voorts heeft [wederpartij], daartoe in de gelegenheid gesteld, niet binnen de gestelde termijn overeenstemming bereikt met de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties als bedoeld in artikel 44, vierde lid, van de Paspoortwet. Bij brief van 22 december 2017 heeft de minister meegedeeld dat niet met [wederpartij] tot overeenstemming is gekomen, omdat het gegronde vermoeden bestaat dat hij handelingen heeft verricht die het vertrouwen in reisdocumenten hebben geschaad en dit vermoeden niet is weggenomen.

6. Bij besluit op bezwaar van 30 april 2018 heeft de burgemeester de vervallenverklaring gehandhaafd. Aan de besluitvorming ligt het onderzoeksrapport van het ECID van 6 augustus 2015 ten grondslag. Volgens de burgemeester heeft [wederpartij] zijn oude paspoort opzettelijk beschadigd. [...] Volgens de burgemeester bestaan nog altijd de gronden van de signalering en is niet gebleken dat [wederpartij] door de vervallenverklaring van het paspoort onevenredig wordt benadeeld in de zin van artikel 45, tweede lid, van de Paspoortwet. [...]

10.1. Zoals volgt uit wat de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 9 mei 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1557](https://ecli.nl/rvs/2018/1557)) onder verwijzing naar de geschiedenis van de totstandkoming van de Paspoortwet (Kamerstukken II 1987/88, 20 393, nr. 3, blz. 63), heeft de wetgever niet beoogd dat de burgemeester het bestaan van een gegronde vermoeden ten volle toetst. De beoordeling of een persoon handelingen

heeft verricht of zal verrichten met of met betrekking tot reisdocumenten die het vertrouwen in reisdocumenten hebben geschaad of zullen schaden dan wel opzettelijk een ander in de gelegenheid heeft gesteld of zal stellen om zulke handelingen te verrichten met of met betrekking tot een aan de betrokken persoon verstrekt reisdocument, is voorbehouden aan de minister die op de voet van artikel 24 bevoegd is te verzoeken om vervallenverklaring van het paspoort. De beoordeling van de burgemeester van de (verlenging van de) signalering in het Register is beperkt tot de vraag of de signalering door de minister evident onjuist is. (Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 14 maart 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:845](#).) Niettemin dient de burgemeester te controleren of de aan de signalering ten grondslag gelegde informatie juist is. De eis van artikel 44, tweede lid, van de Paspoortwet dat hij zich ervan moet overtuigen of de gronden tot vervallenverklaring nog bestaan, houdt in dit verband in dat de burgemeester zich er in dit kader ook van moet vergewissen dat de paspoortsignalering en het bestaan van de gronden die aan die signalering ten grondslag liggen nog actueel zijn.

10.2. De burgemeester heeft aan de besluitvorming het rapport van het ECID van 6 augustus 2015 ten grondslag gelegd. Hierin is vermeld dat het geboortjaar op het paspoort eigenhandig is aangepast. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het onderzoeksrapport van het ECID voldoende grondslag biedt voor het standpunt van de burgemeester dat sprake is van opzettelijke beschadiging van het paspoort. Het eigenhandig aanpassen van een geboortedatum op een paspoort impliceert immers dat dit opzettelijk is gebeurd. Het ECID is bovendien deskundige op het gebied van identiteitsdocumenten. De door de burgemeester in hoger beroep ingediende rapporten van Bureau Documenten van de Immigratie- en Naturalisatiedienst en IDcentre bevestigen dat de geboortedatum opzettelijk is aangepast van 1988 in 1980. Met het rapport van het ECID heeft de burgemeester voldoende gecontroleerd of de aan de signalering ten grondslag gelegde informatie juist is. Het is voorts aan [wederpartij] om aannemelijk te maken dat het rapport naar inhoud of wijze van totstandkoming gebreken vertoont, inhoudelijk tegenstrijdig of anderszins niet of niet voldoende concludent is. Dat heeft hij niet gedaan. De enkele stelling van [wederpartij] dat de beschadiging zou zijn veroorzaakt door zijn kind dat destijds nog geen twee jaar oud was, acht de Afdeling ongeloofwaardig, omdat het hier gaat om de precieze wijziging van één cijfer van het geboortjaar. De Afdeling is van oordeel dat het aan het besluit ten grondslag liggende rapport van het ECID een gegrond vermoeden als bedoeld in artikel 24, aanhef en onder b, van de Paspoortwet rechtvaardigt. Voorts is de Afdeling van oordeel dat uit de brieven van 20 oktober 2017 en 22 december 2017 kan worden afgeleid dat de redenen voor registratie in het Register ten tijde van de besluitvorming nog steeds bestonden. Niet is gebleken van feiten of omstandigheden waardoor de burgemeester aan de rechtmatigheid van de verlenging van de signalering had moeten twifelen. Voorts duidt het opzettelijk aanpassen van een geboortedatum op een paspoort op identiteitsfraude. Het tegengaan daarvan is een zwaarwegend algemeen belang dat de burgemeester zwaarder heeft mogen laten wegen dat het belang van [wederpartij] bij het kunnen beschikken over een paspoort om mogelijk familieleden in Irak en Iran te kunnen bezoeken.

Onder deze omstandigheden is de Afdeling van oordeel dat de burgemeester zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de signalering van [wederpartij] niet evident onjuist is en dat hij aan zijn vergewisplicht zoals hiervoor in 10.1 overwogen, heeft voldaan.

[ECLI:NL:RVS:2020:1031](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 359

MK ABRS, 15-04-2020, 201903851/1/A3

Autoriteit Nucleaire Veiligheid en Stralingsbescherming (ANVS).

Verdrag van Aarhus 1, 3, 4, 5

Richtlijn 2003/4/EG inzake de toegang van het publiek tot milieu-informatie 1, 3, 4

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 2, 3, 5, 7, 10 lid 2 aanhef en onder a

WOB. MILIEU-INFORMATIE. RICHTLIJNCONFORME UITLEG. Weigering openbaarmaking metingenoverzicht International Atomic Energy Agency [IAEA]. De door de ANVS gestelde vrees voor afbreuk aan de betrekkingen met het IAEA en de daarmee samenwerkende landen, is onvoldoende voor toepasselijkheid van de overeenkomstig Richtlijn 2003/4/EG restrictief uit te leggen weigeringsgrond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wob.

Nu de ANVS de weigering tot openbaarmaking van het metingenoverzicht op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wob heeft gehandhaafd zonder het IAEA een zienswijze hierover te hebben gevraagd, is het besluit niet zorgvuldig voorbereid en onvoldoende gemotiveerd.

[...] ANVS [heeft] een verzoek van WISE [Vereniging World Information Service on Energy Amsterdam] om openbaarmaking van een document afgewezen.

[...] 4. WISE bestrijdt het oordeel van de rechtbank dat de ANVS de openbaarmaking van het metingenoverzicht geheel heeft mogen weigeren. [...]

[...] 4.3. Het Verdrag van Aarhus is geïmplementeerd in artikel 3, eerste, vierde en vijfde lid, en artikel 4, tweede lid, aanhef en onder b, en vierde lid, van Richtlijn 2003/4/EG.

Ingevolge artikel 3, eerste, vierde en vijfde lid, zijn de overheidsinstanties, overeenkomstig het bepaalde in deze richtlijn, in beginsel gehouden de milieu-informatie waarover zij beschikken, zo nodig in een andere vorm, aan elke aanvrager op verzoek beschikbaar te stellen, en worden de ambtenaren verplicht om burgers die toegang tot informatie wensen behulpzaam te zijn. Ingevolge artikel 4, tweede lid, kan een verzoek om milieu-informatie onder meer worden afgewezen indien afbreuk wordt gedaan aan internationale betrekkingen, openbare veiligheid of nationale defensie. De gronden voor weigering van openbaarmaking van milieu-informatie worden restrictief uitgelegd, met inachtneming van het met bekendmaking gediende openbare belang. In elk afzonderlijk geval moet het algemene belang dat is gediend met openbaarmaking worden afgewogen tegen het specifieke belang dat is gediend met de weigering openbaar te maken.

Ingevolge het vierde lid wordt milieu-informatie gedeeltelijk beschikbaar gesteld wanneer

het mogelijk is informatie waarop het tweede lid van toepassing is van de overige gevraagde informatie te scheiden.

De genoemde artikelen van het Verdrag van Aarhus en Richtlijn 2003/4/EG zijn inhoudelijk gelijk. Daarom vormt de richtlijn het toetsingskader voor deze uitspraak en wordt niet toegekomen aan de vraag of het Verdrag van Aarhus in zoverre rechtstreekse werking heeft.

4.4. De genoemde artikelen van Richtlijn 2003/4/EG zijn geïmplementeerd in artikel 3, derde en vierde lid, artikel 5, artikel 7, tweede lid, en artikel 10, eerste lid, aanhef, en tweede lid, aanhef en onder a, van de Wob. Deze artikelen van de Wob brengen met zich dat een bestuursorgaan of een onder verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan werkzame instelling, dienst of bedrijf in beginsel de informatie waarover wordt beschikt, verstrekt aan een ieder die daarom verzoekt, in de verzochte vorm of, indien nodig, in een andere vorm, en de verzoeker bij zijn verzoek behulpzaam is. Ingevolge artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wob blijft het verstrekken van informatie ingevolge deze wet achterwege voor zover het belang daarvan niet opweegt tegen het belang van de betrekkingen van Nederland met andere staten en met internationale organisaties. Gelet hierop zijn de vermelde artikelen van Richtlijn 2003/4/EG in zoverre correct geïmplementeerd. Evenwel is de verplichting op grond van artikel 4, tweede lid, van Richtlijn 2003/4/EG om, bij de afweging of openbaarmaking van milieu-informatie met het oog op internationale betrekkingen moet worden geweigerd, deze weigeringsgrond restrictief en met inachtneming van het voorliggende met bekendmaking gediende openbare belang uit te leggen, op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wob niet in alle gevallen verzekerd.

Daarom zal de Afdeling bij de beoordeling of het besluit van 6 april 2018 voldoet aan de verplichtingen ingevolge de Wob, artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wob richtlijnconform uitleggen.

4.5. De hiervoor onder 3. vermelde, door de ANVS gestelde vrees voor afbreuk aan de betrekkingen met het IAEA en de daarmee samenwerkende landen, is onvoldoende voor toepasselijkheid van de overeenkomstig Richtlijn 2003/4/EG restrictief uit te leggen weigeringsgrond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wob. Gelet hierop en op de op grond van de richtlijn geldende verplichting het publiek behulpzaam te zijn bij het verkrijgen van toegang tot milieu-informatie, had de ANVS bij het IAEA navraag moeten doen welke landen zich tegen openbaarmaking van hun meetresultaten verzetten en of, en in hoeverre de gegevens uit het metingenoverzicht, zo nodig in een andere vorm, openbaar gemaakt kunnen worden zonder dat daardoor afbreuk aan internationale betrekkingen wordt gedaan. Daarbij is van belang dat een aantal landen en de European Nuclear Safety Regulators Group reeds tot publicatie van delen van het metingenoverzicht zijn overgegaan. Nu de ANVS bij het besluit van 6 april 2018 de weigering tot openbaarmaking van het metingenoverzicht op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wob heeft gehandhaafd zonder het IAEA een zienswijze hierover te hebben gevraagd, is het besluit niet zorgvuldig voorbereid en onvoldoende gemotiveerd. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:1071](https://ecli.nl/rvs/2020:1071)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 360

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 02-04-2020 (publ. 08-04-2020),
AWB 19/7456**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 1

ASIEL. De rechtbank is van oordeel dat verweerder voldoende heeft gemotiveerd waarom moslims, niet zijnde Rohingya niet zijn aangemerkt als risicogroep of kwetsbare minderheidsgroep.

Bij uitspraak van 25 september 2019, zaaknummer 201903718/1/V2, heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) het hoger beroep gegrond verklaard, de uitspraak van de rechtbank van 6 mei 2019 vernietigd en de zaak teruggewezen naar de rechtbank.

6.1 Verweerder stelt zich onder verwijzing naar actuele rapporten en landeninformatie op het standpunt dat hij in de situaties van moslims in Myanmar geen aanleiding ziet moslims, niet zijnde Rohingya, aan te merken als risicogroep of kwetsbare minderheidsgroep. Hoewel aanhangers van de islam te maken hebben met discriminatie door medeburgers en ook de autoriteiten administratieve obstakels opwerpen die het uitoefenen van andere religies dan het boeddhisme bemoeilijken, gaat dit nog niet zover dat het noodzakelijk wordt geacht bijzonder beleid te voeren ten aanzien van deze groep.

6.2 De rechtbank is van oordeel dat verweerder, onder verwijzing naar de pleitnota van de zitting van 9 augustus 2018 bij de Afdeling, voldoende heeft gemotiveerd waarom moslims, niet zijnde Rohingya niet zijn aangemerkt als risicogroep of kwetsbare minderheidsgroep. [...]

6.3 Uit de door verweerder in de pleitnota aangehaalde en de door de Afdeling in de uitspraak van 14 december 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:4027](#)) beoordeelde informatie komt het volgende naar voren. Anders dan Rohingya, worden moslim minderheden in Myanmar erkend. Voor in Myanmar woonachtige mensen, anders dan Rohingya, is sprake van een laag niveau van officiële of maatschappelijke discriminatie op basis van ras of etniciteit. Religie is in Myanmar veelal verweven met etniciteit. Daarmee is het niet altijd duidelijk of discriminatoire handelingen enkel religieuze achtergronden hebben. Myanmar kent geen staatsgodsdienst, maar het boeddhisme heeft wel een speciale status. Andere geloven, waaronder de islam en het christendom, worden echter erkend. Deze andere godsdiensten worden veelal geconfronteerd met door de autoriteiten opgelegde restricties, iets waarmee sommige stromingen van het boeddhisme ook te maken kunnen krijgen. De beperkingen waarmee met name andere godsdiensten van de zijde van de al dan niet lokale autoriteiten te maken kunnen krijgen zijn vaak van administratieve aard. Bewegingsvrijheid kan worden beperkt, er worden nauwelijks vergunningen verstrekt voor de bouw of restauratie van moskeeën en kerken en er is sprake van discriminatie op

de arbeidsmarkt. In Myanmar kan echter wel islamitisch onderwijs worden gevolgd en is het bouwen van kleine moskeeën op niet prominente plekken toegestaan. Voorts is er een dialoog tussen de verschillende religieuze groeperingen en kiezen de autoriteiten niet altijd de kant van boeddhisten. Moslims, niet zijnde Rohingya, vormen een klein deel van de bevolking en wonen verspreid in Myanmar. Volgens het 2016 Human Rights Reports van het US Department of State is sprake van maatschappelijk geweld en anti-moslim sentimenten en discriminatie. Moslims klagen over discriminatie door de politie, druk om de islam alleen privé uit te oefenen en moeilijkheden om aan identiteitsdocumenten te komen. Deze restricties zijn echter niet van dien aard dat het niet mogelijk is de islam te praktiseren.

6.4 De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich met de onder 6.3 weergegeven motivering voldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van dusdanig ernstige beperkingen van bestaansmogelijkheden van moslims, niet zijnde Rohingya, dat het in Myanmar niet mogelijk is om als etnische en religieuze minderheid maatschappelijk en sociaal te functioneren. Hoewel er sprake is van restricties zijn deze niet van dien aard dat het niet mogelijk is de islam te praktiseren. Voor zover eiser heeft verwezen naar informatie die verweerder niet bij de beoordeling heeft betrokken, is de rechtbank van oordeel dat deze informatie geen wezenlijk ander beeld schetst. Verweerder heeft voldoende draagkrachtig gemotiveerd dat daarom geen aanknopingspunten bestaan om moslims in Myanmar als een risicogroep dan wel kwetsbare minderheidsgroep aan te merken. Daarbij acht de rechtbank ook van belang dat eiser lange tijd zonder problemen in Myanmar heeft kunnen wonen. De beroepsgrond van eiser slaagt niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3064](https://ecli.nl/RBDHA:2020:3064)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2020, 361

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 01-04-2020 (publ. 07-04-2020), AWB 19/6784 en AWB 19/9154

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

AwB 1:3, 4:82, 8:18

Vw 2000 72 lid 3

OPVANG. Eiser is een ongedocumenteerde vreemdeling, afkomstig uit Algerije. Sinds april 2018 verblijft hij in de gemeentelijke opvang in Amsterdam.

19/6784: De rechtbank verklaart zichzelf onbevoegd. De doorzending van de brief van 15 augustus 2019 van de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid aan de gemeente Amsterdam is geen feitelijke handeling. De mededeling is slechts informatief en niet op rechtsgevolgen gericht. Er staat dan ook geen bezwaar of beroep tegen open.

19/9154: Naar het oordeel van de rechtbank verbleef eiser in de gemeentelijke opvang en niet in de Landelijke Voorziening Vreemdelingen (LVV). Verblijf in de

LVV vindt immers alleen plaats na aanmelding en niet automatisch. Eiser heeft zich niet aangemeld. Omdat eiser niet in de LVV maar in de gemeentelijke opvang verbleef, is de gemeente bevoegd de opvang te beëindigen. Verder is de rechtbank van oordeel dat in ieder geval gedurende de pilotfase de gemeentelijke opvang kan bestaan naast de LVV.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3158](https://ecli.nl/RBDHA:2020:3158)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2020, 362

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 10-04-2020, NL20.7387

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 6 lid 3, 94 lid 4

VRIJHEIDSONTNEMENDE MAATREGEL. CORONAVIRUS. Opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel in de grensprocedure. De rechtbank stelt vast dat zij tijdens deze procedure ten aanzien van het horen van de vreemdeling geen onderzoek heeft verricht conform de door de Afdeling genoemde voorgeschreven wijze, genoemd in haar uitspraak van 7 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:991](https://ecli.nl/RVS:2020:991). De rechtbank kan hiervan dus ook geen blijk geven in haar uitspraak. In dit specifieke geval is de maatregel onrechtmatig vanaf datum sluiting onderzoek. Voorliggende periode is rechtmatig.

Schadevergoeding. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3329](https://ecli.nl/RBDHA:2020:3329)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 363

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 25-03-2020 (publ. 09-04-2020), NL20.6250

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. CORONAVIRUS. Nu vanaf 11 maart 2020 uitsluitend gewacht moet worden op een vertrekkende vlucht en er geen enkele zekerheid is dat vertrek op of kort na 19 april 2020 kan plaatsvinden overweegt de rechtbank, gelet op de specifieke omstandigheden van dit concrete geval, dat niet kan worden geconcludeerd dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn niet ontbreekt.

De rechtbank overweegt dat begrijpelijk is dat verweerder groot belang hecht aan verdere detentie van eiser om hem zodoende beschikbaar te houden voor gedwongen verwijdering en dat dit belang met name is gelegen in het verwijtbare gedrag van eiser

die zijn uitzetting gedurende lange tijd frustrert. Desalniettemin concludeert de rechtbank dat eiser vanaf 11 maart 2020 gereed is om uitgezet te worden en dat overigens geen nadere handelingen meer zijn vereist. De enige omstandigheid die feitelijke uitzetting in de weg staat is het gegeven dat het luchtruim is gesloten. Verweerder is hiervoor niet verantwoordelijk, want vanaf oplegging van de eerste maatregel is de uitzetting steeds voortvarend ter hand genomen. Verweerder is evenmin gehouden om tot opheffing over te gaan omdat eiser in detentie gezondheidsrisico's zou lopen. Hiervan is immers in het geheel niet gebleken. Echter nu vanaf 11 maart 2020 uitsluitend gewacht moet worden op een vertrekkende vlucht en er geen enkele zekerheid is dat vertrek op of kort na 19 april 2020 kan plaatsvinden overweegt de rechtbank, gelet op de specifieke omstandigheden van dit concrete geval, dat niet kan worden geconcludeerd dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn niet ontbreekt. De rechtbank zal opheffing van de maatregel bevelen. De rechtbank betreft hierbij niet alleen de lange aaneengesloten duur van de opvolgende bewaringsmaatregelen, de lange periode waarin geen uitzettingshandelingen zullen plaatsvinden en de onzekerheid over het kunnen vertrekken maar ook de omstandigheden waaronder de detentie thans plaatsvindt. Weliswaar zijn de beperkingen die ook eiser thans ondergaat zoals het niet kunnen ontvangen van bezoek en het minder participeren in activiteiten gerechtvaardigd gelet op de uitzonderlijke situatie. Dit laat echter onverlet dat detentie die thans wordt ondergaan zwaarder is omdat de vrijheden binnen detentie aanzienlijk minder zijn. Dit brengt in dit geval mee dat het van 11 maart 2020 tot in ieder geval 20 april 2020 uitsluitend wachten op mogelijk vertrek beduidend zwaarder is dan het ondergaan van de maatregel voordat de Corona-crisis uitbrak.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:3270](#)

[Naar inhoudsopgave](#)